
üvegforduló

SZÜGYI ZOLTÁN

---

sokáig forgattam a kiscigányt vigyáztam el ne ejtsem féltem ha leejtem az
üveggyűrűn át a végtelenbe fog zuhanni

fejünkre felhők zúdultak
szemeink köré
szivárványhártyát vontak
mint mikor belehelik
az ablakokat színes
izzadsággal

kioltották a fényreklámokat
az emberek térbeli tájékozódásának
fejlesztésére

nem   ettünk   burekot

masnit kötöttem a kiscigány hajába nehogy bekerüljön az élettelenség fogas-
kerekei közé és az a falhoz csapja mielőtt megőrölné

az iszapos talpú
napozni hívta fogyasztóit
vödörket kért vízhordásra
évek óta
vödörben hordja a vizet
iszapos talpával
csőre akasztja a vödört
kutatva nézi a vizet
leakasztja a vödört
belekóstol
bólogat
iszapos talpával
hazalép

évek óta
vödörben hordja a vizet
iszapos talpával
élete és a vödör
egyszerre szűnik majd meg
mikor
a vízkóstoló után
megrázza fejét

összegyűrtem a kiscigányt markomba tettem nehogy a szél és a mélyen ki-
lélegzők elfújják a tengerekre hajónak
tudtam
ha elejtem a zuhanás örökkévalóságán át a végtelenbe kerül

levelek összehajolva
picasso
képet festettek nézték
az árnyból jövő
kereteket

üres volt
a telep
feketehátúak szaladgáltak
összegyűrt lyukas zokni
után
néztek
sóvárogva
a
fénytávolságnyi
semmibe

az öreg kinn ült a kunyhó előtt
sárból edényeket mintázott
a csavart cigaretta félig elégve
lógott ki az arcából
lábáról időnként lerázta a legyeket

WC-re szögezte a
napsugarakat
kívánta
éjszakára világosságot
gyűjtson
a
villám

zsúfolva volt
a telep
feketehátúakkal
üres volt
a telep

a kiscigányt virágvázába tettem nehogy a szabadlára helyezett kövekre feszítsék

kincskeresők ásói
bolygók letördelt
száraz gallyai

két hely
kifekeléllett
izzadság és
piszok barna
testből

e g y e n r u h á b a n

rangjelzés nélkül
szürke lett

felemeltem a kiscigányt és feltettem a magasba a föld és az ég felezőpontjára
féltem ha leejtem az üveggyűrűn át a végtelenbe
esik

a ráncos utakat
támasztgatták alá
és
néhányan közülük
egy
egy húrú tamburát vertek

a fehér hajú fehér szakállú
közösülni igyekezett
egy hang irányában
szamarai vasvázat húztak lábukkal
keresték a
megnyíló föld fenekét

a hang felemelkedett
és
belebámult az égbe

a fehér hajú fehér szakállú
közösülésre hívta fel a világot
szamarai elcsontosodott vasvázat
húztak a föld fenekén

homoszexuális világ
nem él
a női
testért

búváraink realitást
fedeztek fel az
(cigány)asszony elveiben
még
napraforgót
árult

a kosár mellé ledobva lábait KI
szolgáltá
a
mozirajongókat

a színházban ötszázszor adták a **jános vitézt**

békákat küldött
testvérének olaszországnak
az éjjel fogta
őket
petróleumlámpával

megfogtam a kiscigányt gyufásdobozba tettem tudtam ha elejtem a végtelenbe
fog zuhanni

elnéztem
olajos ruhájában bemászott
az ékszírjak közé
itt
töltötte életét
esténként
néha elment
villanykarónak falura

lepedőbe csavart mellei
a gőzölgő olajba csüngtek
levetkőzött és koporsót rendelt
ruháin sokáig csillogott az olaj
hallgattuk
a

lefényképezett hangfoszlány
búcsúszójátékát.
olajtól csillogó ruhájából kivett fehér
zsebkendővel integettünk neki

hatszögletű kendőbe csavartam a kiscigányt és csomót kötöttem nehogy a jósok
merev újjain át a végtelenbe zuhanjon

virgo intacta

feketében járt
anélkül hogy szüzességét elvesztette volna
felakasztotta magát a padláson
szobrot csinált
egy kéz emlékére
megérintette magát
érelmeszesedett agyával
anélkül hogy szüzességét elvesztette volna
felakasztotta magát a padláson

feketében járt

kötömegek
cserepezték be
az
élők
ablakait

keretbe raktam a kiscigányt elindultam hogy bearanyozzam vele földgömbünket vigyáztam nehogy elragadják a rokkantak tövében csírázó úrkutatók

egy perc

a virágot hordja
figyeltük
kertjéből a temetőbe
meghajolva
törte a szárat a vázájába tette

kiszitált fűszálak

megmarkolt
három tüskét és vérző
ujját végigcsöpögtette
a temetőig vezető úton

(gyalog járt)

arcát sírra dobta
és tovább

a virágot hordja
figyeltük
kertjéből a temetőbe

időnként
ivott homokos vizéből
sárgára meszelt üvegben tartotta
dereka alá
rongyokba csavart
izzó követ tett

eldobálta emlékeit
és hosszan
lélegezni kezdett

füstcsomók hullottak a papucsos
festményekre
két napszámos írógéppel a hóna
alatt
légyvadászatra indult

a kiscigányt üvegbúra alá tettem nehogy a vérző kezek befoltozzák hálóingjüknek fehér belsejét tudtam ha elejtem az üveggyűrűn át a végtelenségbe fog zuhanni

a lehulló plafoncsikok
meszes arcképe
kiközösítete a
megújuló végtelent

a fellépett idegek
homlokzatán
valaki
főszerepet játszott
énekelt

üvegbúrárnak
légüres terében
a kiscigány a kiscigány a kiscigány a kiscigány a kiscigány
haláltáncot járt

a
végtelenben